

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **W. K.**

oskarżonego za popełnienie czynów z art. 116 ust. 1 i 3 ustawy o prawie autorskim i prawie pokrewnym w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),

w dniu 27 maja 2024 r.,

skargi prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice – Południe w Katowicach

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt VII Ka 937/23,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach

z dnia 5 września 2023 r., sygn. akt III K 920/22,

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

I. oddalić skargę;

II. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach, wyrokiem z 5 września 2023 r., uznał W. K. za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 116 ust. 1 i 3 ustawy o prawie autorskim i prawie pokrewnym i skazał go na karę jednego roku ograniczenia wolności oraz orzekł wobec niego przepadek równowartości z art. 45

§ 1 k.k. oraz nawiązkę z art. 46 § 2 k.k. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 26 stycznia 2024 r. uchylił zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny do ponownego rozpoznania.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej Katowice – Południe w Katowicach w trybie art. 539a k.p.k. i art. 539b § 1 k.p.k. Zarzucił w niej zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisu postępowania karnego, tj. art. 437 § 2 k.p.k., przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy brak było podstaw do wydania wyroku kasatoryjnego.

W odpowiedzi na skargę obrońca wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, przeprowadzając kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach wynikało jednoznacznie, że podstawą uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania był przepis art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., jako że zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego. Silnie trzeba zaakcentować, że procedowanie Sądu odwoławczego w zakresie, w którym wykazał, że braki w materiale dowodowym były na tyle istotne, iż ich uzupełnienie nie mieściło się już w kompetencji Sądu odwoławczego, zasługiwało na pełną aprobatę. Uznanie zasadności podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, nie musi wcale oznaczać potrzeby prowadzenia własnego postępowania dowodowego ani też dokonania oceny

całości kształtu materiału dowodowego w sposób wymagany od sądu pierwszej instancji.

Procedujący Sąd Okręgowy wykazał skalę braków postępowania dowodowego w procedowaniu Sądu *meriti*, które doprowadziły do tego, że zachowania przestępcze oskarżonego nie zostały ustalone w sposób pełny a ich analiza okazała się wybiórcza. Dlatego dla pełnego ustalenia stanu faktycznego po pierwsze należało uwzględnić wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 3 lipca 2012 r., C-128/11, którego tezy mogą się okazać przełomowe dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, a po drugie doprecyzować jakie konkretnie gry oskarżony nabył i ile, następnie określić czy i co do której gry nastąpiła sprzedaż jednorazowa a co do których wielokrotna i po trzecie konieczne będzie stwierdzenie, czy po sprzedaży konkretnej gry W. K. dezaktywował je na własnym nośniku informatycznym. Jak podkreślił Sąd *ad quem* dopiero powyższe ustalenia pozwolą na dokonanie oceny prawnej zachowania sprawcy z uwzględnieniem wyroku Trybunału UE z 3 lipca 2012 r. W powołanym orzeczeniu Trybunał potwierdził legalność obrotu używanym oprogramowaniem tzn., że „używane oprogramowanie” to oprogramowanie sprzedane przez pierwotnego nabywcę, który najpóźniej w chwili odsprzedaży, odinstalowuje oprogramowanie i zrzeka się prawa do korzystania z niego. Obrót używanym oprogramowaniem jest całkowicie legalny i dopuszczalny, zgodnie z prawem i orzecznictwem polskim oraz europejskim. Taka możliwość wynika z wyczerpania prawa producenta do zezwalania na dalszy obrót produktem po wprowadzeniu do obrotu oryginału albo egzemplarza produktu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego, co zostało uregulowane w art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, który stanowi implementację art. 4 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych. Na gruncie powołanego orzeczenia ustalenie, czy dany egzemplarz konkretnej gry z uwzględnieniem ilości egzemplarzy danej gry będącej w posiadaniu oskarżonego, został sprzedany tylko raz czy też wielokrotnie ma kluczowe znaczenie skoro jednorazowa sprzedaż jest legalna w świetle wyroku Trybunału UE z 3 lipca 2012 r. Jednocześnie, mając na uwadze uzasadnienie rozpatrywanej skargi, należy zwrócić jej autorowi uwagę na fakt, że rolą Sądu

Najwyższego w postępowaniu skargowym z rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego, nie jest badanie trafności ustaleń faktycznych sądu, gdyż przedmiotowe postępowanie skargowe ograniczone jest wyłącznie do weryfikacji orzeczenia wyroku kasatoryjnego w zakresie w jakim Sąd odwoławczy procedował na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę, że orzeczenie Sądu odwoławczego znajdowało podstawy w art. 437 § 2 k.p.k. *in fine* k.p.k., i stwierdzając poprawność zastosowania tego przepisu, Sąd Najwyższy oddalił skargę oskarżyciela publicznego (art. 539e § 2 k.p.k.).

[PGW]

[ms]